

до народу, затемнили перед людьми закон мій, сина мого розіняли. От що виходило з того. — І знов арх. Гавріїл поклонився Богови і говорить: Господи милосерний, добре живеться твоїм людям руським, усе в них є: і хліб і м'ясо, і мід і молоко, всім задоволена душа їхня, тільки тебе милосерного не вміють вони хвалити, тобі дякувати: понароблювали вони всяких ідолів з дерева і ставлять у себе в хатах і в божницях, а в великому місті Кішії навіть золотого великого ідола собі зробили, посять вони перед нього на обжирки вінки з жита або пшениці і палять перед ним, і тій ідолі получують хвалу, честь, а не ти, творитель їхній. — Дитинко моя, хлопче мій любий, — каже Господь до Гавріїла, — молодий іще ти та горячий, згорячки своєї забуваєш те, що ти бачив на власні очі. Хіба-ж не об'являв я свою волю і в Єгипті і в Ниневії і у Вавилоні? Давав я їм свій закон, в книжки списав його, а що з того вийшло? Нави та попи забрали грамоту і писмо святе в свої руки, великі мурми та храми, клячторами від мене і слово моє від народу, щоб вони іще розуміли закон мій, придумували дурні літери, назвали їх свя-